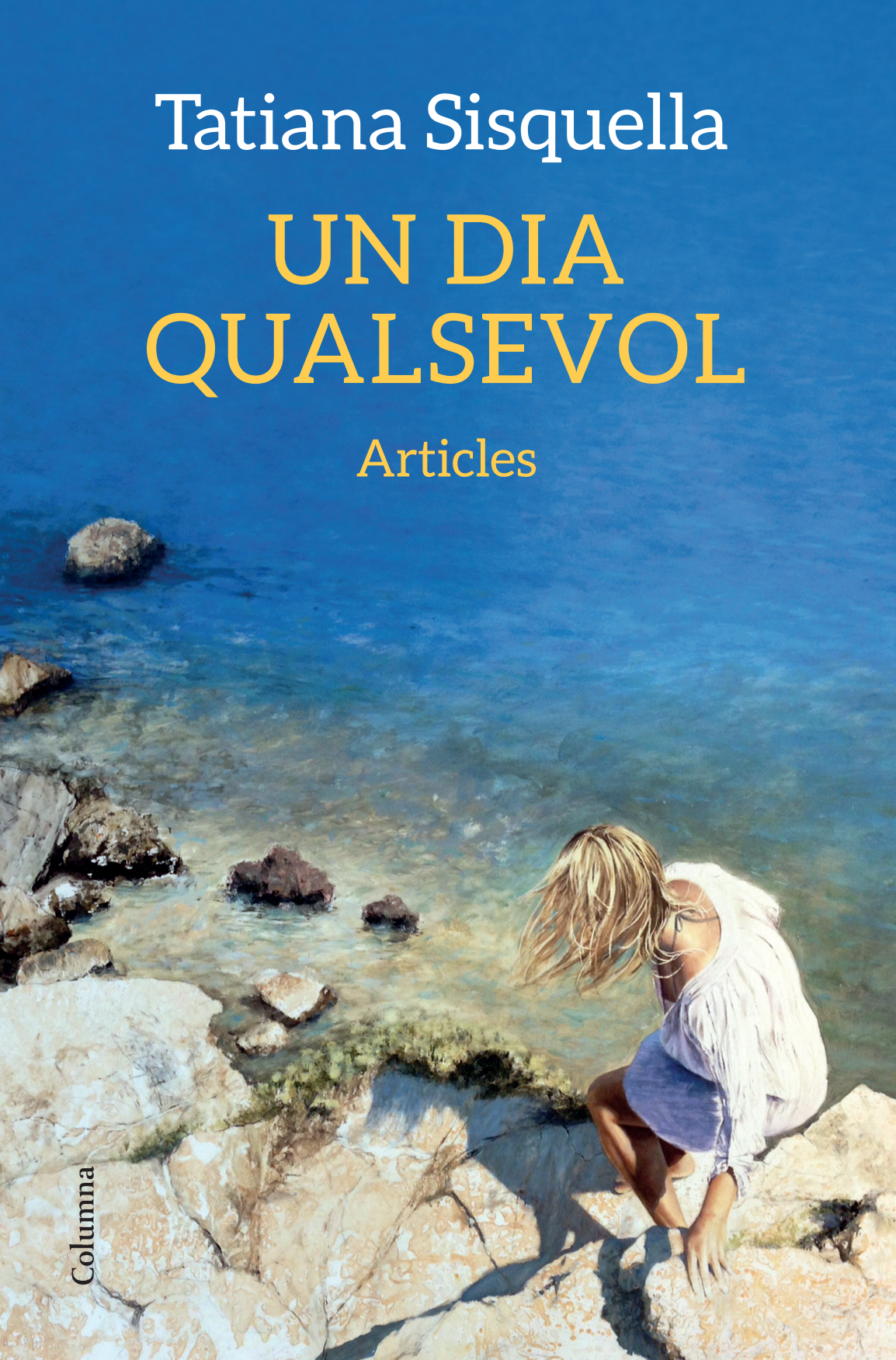

Tatiana Sisquella

UN DIA QUALSEVOL

Articles

Columna

TATIANA SISQUELLA
UN DIA
QUALSEVOL

PRIMERA EDICIÓ: JUNY DEL 2014

© TATIANA SISQUELLA, DIARI ARA, 2014

© DEL PRÒLEG: SÍLVIA SOLER, 2014

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2014

CARRER PEDRO I PONS, 9-11, 11A PLANTA - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-1877-5

DIPÒSIT LEGAL: B. 10.357-2014

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: LIBERDÚPLEX

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Índex

<i>Pròleg</i> de Sílvia Soler	5
Memòria selectiva	9
Contagi	11
Contagi (2).	13
Una entrevista	15
No ho sé...	17
Avorriment	19
Prejudicis	21
Quaranta-tres	23
Llums.	25
Sortides i entrades.	27
Trucades, mails, SMS i «whatsapps»	29
Un nas vermell.	31
«Polseres vermelles»	33
El dubte.	35
La desconfiança	37
La renúncia	39
Serenitat.	41
L'Alexandra, la Judit i el Marc.	43
La incondicionalitat	45

Cinc a taula	47
...i bones festes!	49
L'agenda	51
Dong	53
La il·lusió	55
Preguntes inquietants	57
Als meus amics	59
Tenim pressa	61
La Teoria del Fote't	63
Enterraments	65
Consciència	67
Amics	69
L'instant previ	71
En cos i ànima	73
Glup, glup	75
La carta	77
Vacances	79
Viatges d'estiu	81
La posteritat	83
Jo voto Fàcil	85
El meu diari	87
La lliçó	89
Contes i faules	91
El comiat	93
M'agrada	95
L'altre	97
La llar	99
Misèries	101
La mala consciència	103
Tant se vall!	105
La primera decepció	107
De pel·lícula	109
La bufetada	111

Fa fred allà fora	113
Fórmula secreta	115
L'última Columna	117
Plorar de riure	119
Estúpida excel·lència	121
El somni	123
Instants lleugers	125
Recordar l'oblit	127
Primeres cites	129
Minuts de reflexió	131
L'amanida	133
L'apocalipsi antipàtica	135
M'aixeco o me'n vaig	137
Insígnia daurada	139
Són com la vida	141
Els estius freds	143
Records que ens salven	145
L'anhel de poble	147
De vacances: les vides que inventem	149
Un article lent	151
Farts	153
En Pepitu i la Marieta	155
La petita	157
L'altra punta del món	159
El cant del Barça	161
El mirador	163
La Montse	165
Calça curta	167
T'estimo	169
La rosa	171
La festa d'aniversari	173
El vestit d'agradar	175
Agafats	177

Fa deu anys	179
Només un cotxe.	181
42,195	183
L'ametller.	185
Mentre dorms.	187
El millor equip del món	189
La tieta.	191
Camins	193
Petits sorolls	195
Un bon dia.	197
Metges amb àngel.	199
És nena	201
M'agrada el Nadal.	203
Aquest és l'any	205
Aniversari lliure	207
Un dia qualsevol.	209

Contagi

Potser el que proposaré ara és l'esforç més èpic que molts haureu fet en els últims mesos, si no anys, però crec que provar-ho pot valdre la pena. Tots hem passat o estem passant moments molt complicats a la vida per diferents motius: alguns us heu quedat sense feina, a d'altres us han rebaixat el sou fins a un punt insostenible, d'altres han perdut una persona estimada i uns altres estan malalts. N'hi ha que els han tret de casa seva i n'hi ha que han hagut de marxar a un altre país per provar de començar de nou. Segur que no ens costarà trobar gent a qui han trencat el cor i d'altra a qui han trencat l'ànima; gent que es troba sola i gent que no sap lletrejar la paraula *esperança*. Persones que han hagut d'abaixar la persiana d'un negoci familiar i centenari i persones que han abandonat una vocació per poder portar un plat a casa. Tot això i moltes altres coses estan minvant l'esperit de la gent, ens estan empetitint i agrisant. Els problemes ja no són personals, són comuns, ens contagiem els uns als altres de desànim, de desencoratjament i de tristor. Ens hem tornat més solidaris amb l'altre i això significa també compartir el seu patiment. Per això el que avui

vull fer des d'aquesta humil columna és convidar-vos a pensar en una cosa bona que teniu al costat vostre: una persona que us estima, un projecte que us fa somiar, una vivència que encara us fa riure, un detall que algú va tenir amb vosaltres quan ja no creïeu en els detalls, un dia de sol si sou dels que us agrada el sol, un gest que us fa creure en les persones, una mà que us prem la vostra, la panxa grossa i maternal d'una bona amiga, un favor que us fan abans que el demaneu, una conversa inesperadament reconfortant o una carícia encara més inesperada i encara més reconfortant.

Perquè si no ho fem nosaltres potser no ho farà ningú i si ho fem potser això també se'ns contagia.

18 de maig del 2013

Contagi (2)

En els articles, com a la vida, es dóna un estrany fenomen: sempre és més fàcil parlar d'un fet negatiu que d'un de positiu. Pràcticament ningú es pren la molèstia de destacar, en una conversa, que es troba bé de salut, però tots reneguem constantment del mal d'esquena que tenim des de fa dies. Potser només uns quants reconeixen públicament que són molt feliços amb la seva parella, però en canvi narrem apassionats una discussió o una enrabiada amb el nostre cònjuge. Quan no ens atenen bé en una botiga posem el crit al cel, sortim del local enrabiats i repetim una vegada i una altra que no hi ha dret! No sé per què parlar del que és negatiu és sempre més atractiu. Posem-ne un exemple.

Dimecres al vespre vaig sortir amb la meua parella (un home bo, que em cuida, intel·ligent, que em fa riure i està de bon veure) a sopar (tenim la sort de poder-ho fer de tant en tant). Vam ser atesos per un cambrer sensacional. Era simpàtic (d'aquells a qui per defecte se'ls dibuixa un somriure franc a la cara) i ens va tractar amb familiaritat, però sense excés de confiança. L'home va ser ràpid i eficaç, amable en el to i diligent en el servei. La

relació qualitat-preu va ser immillorable, i la nit, per tant, rodona.

Si en lloc d'això us hagués explicat que el meu marit és un home desagradable i avorrit o que anar a sopar és un esforç titànic econòmicament parlant o que el restaurant feia pudor de fregit i el servei no era propi d'una ciutat moderna i cosmopolita com Barcelona, el meu relat hauria tingut més interès, n'estic segura. N'estic segura però no sé per què. No entenc per què ens sentim més atrets per allò que no acaba de sortir bé, per allò que no rutlla o allò que es podria millorar. Vull dir que una cosa no és incompatible amb l'altra i les bones notícies no ens han de fer por, no són finites. No s'acaben. N'hi ha per a tots.

25 de maig del 2013

Una entrevista

L'altre dia una noia, la Joana, estudiant de primer de periodisme de la UPF, va venir a la ràdio a fer-me una entrevista per a una assignatura. Després de fer-me un parell de fotos per il·lustrar el que estava a punt de dir, va treure un full escrit a mà, ple com un ou d'anotacions per tot arreu. Hi havia preguntes, fletxes, acotacions, esquemes. La Joana va treure una gravadora, em va demanar permís per enregistrar la nostra conversa i va prémer el botó vermell.

Vam parlar de ràdio, de premsa i de tele. També volia saber què opinava d'alguns temes d'actualitat, com la llei Wert i el procés sobiranista. De mica en mica ens vam endinsar en temes més personals: què era el que més m'agradava d'escriure articles o de fer ràdio, què opinava sobre el fet que avui dia tothom pogués fer periodisme d'opinió o quin sentit tenia una professió que tothom es veia amb cor de fer i que els ciutadans consideraven la pitjor feina de totes.

La Joana arribarà lluny, n'estic segura: és directa, educada, curiosa i sincera i, de moment, amb una de les seves primeres entrevistes ja ha aconseguit l'objectiu que ha de

tenir tota entrevista. Fer-nos pensar, conèixer una realitat diferent de la nostra i aprofundir en alguns temes en què no ens aturem a reflexionar gaire sovint.

Per això crec que li dec un profund agraïment a la Joana per haver-me fet aquella entrevista universitària, perquè va ser gràcies a les seves preguntes que em vaig haver d'aturar a pensar què pensava de moltes matèries, sobretot de les més íntimes. Què és el que em fa més feliç? Com em definiria davant d'un desconegut? Quins són els meus objectius professionals? Que bonic que seria tenir una Joana al voltant que de tant en tant ens fes preguntes i ens obligués a pensar qui som i què volem de la vida.

1 de juny del 2013

No ho sé...

Darrerament em fa la sensació que hem de tenir opinió de tot, des de les coses més petites fins a les decisions internacionals que condicionen el nostre futur. A més, sembla que han de ser opinions contundents i argumentades, sense esquerdes per on pugui entrar una rèplica contrària que pugui esquinçar la nostra raó. Com que rebem informacions per terra, mar i aire, inconscientment ens anem preguntant què opinem nosaltres sobre aquell tema, quan el cert és que en moltes ocasions no n'opinem res: no tenim la suficient informació o no hem generat prou interès per aquella matèria per haver-nos-en format una opinió sòlida i defensable. On s'ha vist que una persona sàpiga de totes les matèries del planeta? Qui és el guapo que s'atreveix a dir què opina de qualsevol cosa que l'envolta al món? Estic convençuda que fins i tot Leonardo da Vinci tenia dubtes en matèria de moda i estilisme (per apuntar algun dels seus possibles punts febles).

Des d'aquí vull defensar el «No ho sé». Vull trencar una llança a favor d'acceptar que no tenim opinió formada sobre alguna cosa i fer-ho sense que ens faci vergonya.

Necessito sentir molt més sovint gent dient que no té les coses clares, que no té prou informació o que, fins i tot, mai s'havia plantejat què opinava sobre aquell tema. I que ningú pensi que estic defensant la ignorància i el passotisme, perquè no ho estic fent. Estic defensant el dret a no voler semblar un erudit infranquejable. Estic defensant no tenir por de dir que no sabem les coses i no semblar burros. Estic defensant aquells que canvien d'opinió amb una certa facilitat perquè han après i no són tossuts.

Està molt bé ser una persona informada, implicada i convençuda, però tampoc passa res si de tant en tant no sabem alguna cosa, dubtem o fins i tot reconeixem que allò no ens interessa.

27 d'abril del 2013

Avorriment

Fa molt que no us avorriu? Jo l'altre dia era dins d'un ascensor i vaig pensar que feia massa temps que no m'avorria i que tenia ganes de sentir aquella sensació en què es barregen la mandra, el neguit, el relax i la creativitat. Mandra perquè com menys fas, menys ganes tens de fer. Neguit perquè creus que hauries d'estar fent alguna altra cosa. Relax perquè a mesura que passen els minuts el cos i el cap es van adaptant a una letargia hipnotitzant que no canvio ni per la millor sessió de meditació. I creativitat perquè és aleshores quan apareixen les idees brillants, si és que n'hem de tenir alguna durant la vida. Malauradament estàs tan mandrós, neguitós i relaxat que no tens ànim per aixecar-te i apuntar-la i, esclar, l'acabes oblidant... però això és un altre tema.

Tot això em va venir al cap, us deia, en un ascensor, concretament en un edifici de set plantes (sí, set plantes, no a la torre Burj Khalifa, de cent seixanta). M'hi vaig trobar una pantalla amb imatges i informació perquè el trajecte se'm fes més curt i agradable. Ja ens hem acostumat a les pantalles del metro, a les d'alguns busos i sobre-

tot a les dels nostres amics vianants allà on anem, però a l'ascensor encara no ho havia provat, com diu aquella.

No sóc especialment purista ni amb la pau interior, ni amb el silenci ambiental, ni amb la desconexió del món modern, però entre poc i massa... no creieu? Una distracció a cada racó del món i el món al final estarà massa distret. Recordo vagament les tardes quan els més grans seien en una cadira al carrer i esperaven. Enyoro els migdies d'estiu quan semblava que la fi del món havia arribat en forma de canícula i t'avorries com una ostra sense poder sortir al carrer. Voldria recuperar, ni que sigui en el trajecte que fa un ascensor des de la setena planta fins a la planta baixa, la sensació que no està passant res i esperar... a veure què passa.

22 de juny del 2013